

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

6 NİSAN PERŞEMBE
SAYI: 2017/14 No: 501
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.

**Çocuklarına cinsel istismardan 30 yıl hapse çarptırılan
A. O. V., sekiz ay sonra Yargıtay tarafından serbest bırakıldı...**

Vatandaş : Hayır

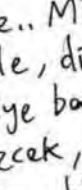

Tülbent YORGANLI (41):

Eski Türk filmlerinde
adını kadını herkes
"Nâ'ır" diye konuşuyo.. Çünkü
burunlarında sakladıkları bi "N"
harfî var... O harf tıngırdıyo..
Aslında doğrusu "Aır" dır.. Bi
yerden bi "H" harfî gelmiş..
Alman olabilir amk..

Lorenzo LAMAS (36):

 İllakî olumsuz olmak zorunda değilsin biryere de.. Misal rahmetli Barış Manço bile, dili varmıyo, "Ha-ha-ha" diye baslıyo, belli ki "hayır" diyecek, ama demiyo, "Hapsü" diye bitiriyo... Tam "Hayır" diyecekken, bakıyo ki toplum baskısı var, veriyo "Hapsü" yur.. "Gök yaşa, rahat ve iyi yaşa, fi-lan diye ödülünü de alıyo.. Ama kimisi de toplum baskısı tanı-mıyo.. Daha da üstüne gidiyo hatta... "Ha.." diye baslıyo, bakıyo toplum baskısına, isyan-kar ruhu kabarıyo ve "Hastır" diye bağlıyo.. Bağlaç.... Ama tam tersi de var... "Ha.." diye baslıyo, sonra vargeçip "Hadi" diye tamamlıyo.. Kimisi de "Haydar Haydar" diye şarkı söylüyo.. Umurunda değil.. İngilizcede "HARRYT" "tamam, olur, gabuk" anlamında.. İngilterede oy kullanan vatandaş-lar için..

Karanlikhan BUZUR (31):

Eselden vatandaş uğras-
mazdı bu işlerle.. Artık
vatandaş sorugolar.. O kadar
işimizin arasında bi de demok-
rasiyle uğraşıyoruz amk.. Ba-
ya bildiğin iş lan demokrasi..
Partili ol, oya git, su bu-
Skicem demokrasisini.. Maas-
da yok.. Bedava iş yaptırıyolar..

UYKUSUZ

Cerattepe maden sahasında kesilecek 2 bin 118 ağaç açık artırımıyla satıldı. İhaleyi Eti Bakır A.Ş. aldı.

Erdoğan üslup değiştirdi: 'Evet' diyen kadar 'Hayır' diyen de saygındır.

Jet
Fadıl
yeniden
tahliye
edildi.

Normal şartlar altında

Normal şartlar altında, on binlerce insanı dolandırarak kaçan, kaçarken yakalanan ve üstelik bunu bir değil iki kere yapan bir adamın tutuksuz yargılanmasına gerekçe olarak "kaçma şüphesi olmadığının" gösterilmesi, sonu "E bu adam her defasında on binlerce insanı soyup soğana çeviriyor, başka nerede böyle memleket, kaçmaz tabii," mesajlı vasat bir espridir. Ama **Yeni Türkiye** burun kıvrıdığınız vasat esprilerin haber başlığı olduğu bir ülkedir.

Normal şartlar altında, olağanüstü hâl dönemlerinde hükümetler olağanüstü hâle sebep olan konularla ilgili hızlı kararlar alabilir. Ama bu kararlar televizyondaki evlilik programlarının kaldırılmasından, işçilerin haklarını alamadığı için greve çıkmalarının yasaklanmasına, otomobillere kış lastiği takılmasından, yaz saati uygulamasının devamlı hâle getirilmesine bir dizi saçma sapan karara dönüşürse bu kararı alanların arasındaki akli başında birisinin "Yahu ne yapıyoruz, koskoca darbe girişimini televizyon çöpçatanları, banka me-

murları, metal işçileri ve lastikçiler yaptı demeye mi getiriyoruz, gülerler vala" demesi gerekir. Ama **Yeni Türkiye'de** bunların en akıllısı değirmende su öğüttüğünden, bütün bu saçma sapan olağanüstü hâl kararlamalarının üzerine bir de epilasyon kararı çıkarılır. **Yeni Türkiye** istenmeyen tüylerinizden bile kanun hükmünde kararnamele kurtulabildiğiniz ülkedir.

Normal şartlar altında, yaptığınız, yaptırdığınız bir toplu konuttaki dairelerin nasıl olacağına piyasa koşulları ve mimarlarınızın tavsiyeleri yön verir. Ama **Yeni Türkiye'de** stüdyo daireler "siz onları bizim istediğimiz gibi kullanmıyorsunuz galiba," gerekçesiyle yasaklanabilir.

Normal şartlar altında, devletlerin mülteci ve sığınmacı politikaları toplumsal ittifakla belirlenmiş yasalar çerçevesinde çizilir. Hayırlı olanı, her devletin, imkânları ölçüsünde kendisine sığınan, göç eden tüm insanlara kucak açması olsa da devletler kimi zaman acımasızca salt kendi çıkarlarını düşünerek demografik yapılarını, sosyal yaşamlarını ve eko-

Referandumla oylanacak anayasa metninde cumhurbaşkanına olağanüstü yetkiler veriliyor.

Türkiye'nin her yerinde "hayır" pankartları sökülüyor.

nomilerini korumak için mülteci ve sığınmacılarla ilgili bir takım kısıtlamalar getirebilir. Ama son tahlilde bir grup insan, evlerini, köylerini, ailelerini, yakınlarını, arkadaşlarını, geçmişlerini geride bırakıyorlarsa zaten yeterince acı çekmişlerdir ve bu insanların acılarını pazarlık, tehdit, şantaj unsuru olarak kullanmak en hafifinden insanlık dışıdır. Ama **Yeni Türkiye'de** Suriye'sinden Afganistan'ına hayatlarının geride bıraktıkları kısımları harap olmuş zavallı insanların hayatları adeta birer iskambil kozu, tavla pulu, maça yedilişi gibi kullanılmaya çalışılmakta, yeri geldiğinde şantaj, yeri geldiğinde tehdit unsuru olarak ve sözde muhalefet tarafından da korku unsuru olarak kullanılmaktadır. Bir taraf mültecileri "salarım üzerinize ha!" diyerek, diğer tarafta "bunlara maaş veriyorlarmış, okula gitmeden diploma veriyorlarmış, hepsine ev, altlarına araba çekmişler," diye düşmanlık körükleyerek kullanmaya çalışırken harap olmuş hayatlarından kaçan insanların, **Yeni Türkiye'de** beş dakika bile durmak istememesine neden aramaya gerek yoktur. Düşünün ki **Yeni Türkiye** bombalarla yerle bir edilmiş kentlerden kaçanların bile kalmak istemedikleri bir yerdir.

7 Nisan Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 21.30 / bilgi: 0212 327 72 00
8 Nisan Çarşamba / **Kadıköy Kılıç Mekan** / Saat: 20.15 / bilgi: 0536
954 58 35

Uğur Gürsoy

● Polis, kanun ve düzenin koruyucusu diye biliyoruz. Kendisi suça karşı bir arkadaş. İlk etapta suç işlenmesini istemez, suç işlenmesini engellemeye çalışır bir çağrışımı var ama detaylı düşünecek olursak suç olmazsa polis

hiç olmaz. Buradan hareketle polis suçun azalmasını istiyor olsa da asla tamamen yok olmasını istemezmiş gibi geliyor bana. Siz gidin buradan komplo teorisi neyin kurup 2555'e kısa mesajla gönderin, bakalım ne olacak.

● Çocuğun taş atmak gibi bir opsiyonu her zaman var sevgili okurlar. Biraz düşüncesiz bir tavır tabii. Seneier evvelsi, yanlış otobüse binip yarı yolda, bilmediğim bir yerde inmişim. Ortalıkta dolanırken mahallenin çocukları taş atmaya başladılar. Olacak iş değil tabii, yolda yürüyorsunuz, çocuklar taş atıyor. "Yavrum yapmayın" dedim, olmadı. İleride bir tüpçü gördüm, önünde de mahallenin gençleri denebilecek bir gürüş çekirdek çitliyor. İnceden onların yanına doğru kaçtım. Çocuklar taş atmaya devam ediyor. Mahallenin gençlerinin yanına varınca onların da duyabileceği bir sesle "Çocuklar ayıptır, taş atmayın" dedim. Hani mahallenin gençleri duruma müdahale eder, çocukları uyarır diye. Ama olmadı. Mahallenin gençleri saldırdı bu sefer. Neye uğradığımı şaşırdım, koşa koşa kaçtım oradan. Yoldan bir araba geçiyordu, arabayı zorla durdurup bindim. Yıllar geçti aradan, ne o çocukların neden taş attığını ne de mahallenin genci dediğim dümbüklerin neden çocukları uyarmak yerine bana saldırdığını çözemedim. Gerçi bir daha saçları maviye falan boyatmadım o ayrı.

● Seyretmekten üzüntü duyduğum şeylerden biri de olimpiyatlarda olimpiyat rekoru kıran ama kirdiği rekor iki dakika sonra sıradaki yarışmacı tarafından egale edilen haltercilerdir, ciritçilerdir. İnsanın içi acıyor gerçekten. "Aha olimpiyat rekoru kırdı çocuk!" diyorsunuz, sonra diğer mendebur geliyor adanın dört yıl boyunca uğruna kim bilir neleri feda ettiği çabayı nafiye kılıyor. Şimdi aslında sonradan rekoru kıran da iyi bir çocuk ondan da eminim ama insan ilkinde üzülmeekten, ikincisine sevinmeye fırsat bulamıyor. O yüzden diyorum ki, bu spor müsabakalarında biri bir rekor kırdığında yarışmalar durdurulsun, rekoru kıran arkadaşımız kırdığı rekorun tadını çıkarsın, sonra kırarsınız onun rekorunu da olmaz mı? Spor barış, dostluk ve kardeşlik değil mi hemşerim? Ne diye küskünlük, burukluk yaratıyorsunuz? Yaratmayın.

● Öpüşmenin öyle sanıyorum ki en heyecanlısı, en tatlı olanı, ilk öpücükten bir önceki, hani o iki taraf da karşısındakinden emin değilken ve yanaktan öpüşürken dudaklarının belirli bir yüzdesinin kavuştuğu andır. Kişinin de bildiği, anladığı an zaten o andır. Tabii kazara da olabilir ama o zaman ikinci de dudakların benzer bir yüzdesi kavuşmaz, sadece diğer yanak hafifçe değdirilir. Ha biraz önce Umud eve giderken geldi, öpesi gelmiş, o şekil selamlaşıp gitti, başımıza böyle bir iş geldi, alakası yok şimdiden söyleyeyim.

● Şunu bilir şunu söylerim ki beş taş oyunu fakirliğin, fukaralığın, gurebalığın sembolü olmuştur benim gözümde. Çocuk düşünün ki, oyuncak geçtik tahtadan kılıç yapacak bir marangoz bile yok yanında yöresinde, almış eline taşı, taşla oynuyor. O çocuğu işte, tertemiz alından operim ben. Ekmeği taştan çıkaran ana babası misali, oyununu da taştan çıkartmış gibi geliyor bana. Öyle sanıyorum ki ileride de kimi hali vakti yerinde yaşatları parasını verip monopoly oynarken monopoly çakması milyoner oynayan ve hatta isim şehirden şaşmayan çocuk da aynı çocuktur. Selam sana çocuk. Yalnız o taşı bana atma bak bozuyoruz sonra.

● Organik tarım, bir yönüyle size de cingöz bir arkadaşın "abi on yumurtayı on liraya satacağıma bir yumurtayı on liraya satarım" şeklinde özetlenebilecek pazarlama stratejisi gibi gelmiyor mu? Ayrıca coğrafya dersinden aklımda bir şey kaldıysa o da entansif tarım ve ekstansif tarımdır. (bir de izohips eğrileri var ki en çok onları severim.) Yurdumuzda hesapta eski usul olan ekstansif tarım uygulanıyordu zaten, ne ara organige muhtaç kaldık?

"LAPTOP"

"kendimi
durduracak
değilim"

Fırat Budacı

HAVADA AŞK

Genç bir girişimci olarak yaklaşık 6 ay önce ortağı olduğum iş yüzünden sık sık uçağa binmek zorunda kalıyorum. Havaalanına mümkün olduğunca erken ulaşip etrafı dolanmayı seviyorum. Son bir kaç aydır uçağın son çağrısına kadar hızlı hızlı bira içmek gibi bir alışkanlık edindim. Oldukça pahalı biralara binenler. İlk başlarda ucuz bilet bulduğumda havayolu şirketini mağlup etmişim gibi havalanırken, bira sevdamın ardından ucuz bilet ancak

durumu dengelemeye yarıyor. Yine de halimden memnunum. Pahalı bilet almış ve üstelik hiç bira içmemiş, boğazı kupkuru, zavallı insanlar düşünüldüğünde bu da bir çeşit zafer aslında. Bu küçük hesaplar yüzünden beni kinamayın, sonuçta insanlık tarihi bir yerden verdiğini öbür taraftan almak isteyen insanlarla doludur. Adım Kaan. 29 yaşımdayım. "Ucuz bilet+pahalı bilet" eşitliğinin sol tarafıyım.

Havaalanının ödüllü birayla cezası havada aniden bastırın tuvalet ihtiyacıdır. O gün, iki yerine üç bira içerek kendimi biraz zora sokmuştum. Sık sık uçağa binen insanların "aceleyle gerek yok, daha vakit var" ukalalığı yüzünden de tuvalete gidecek vaktim olmamıştı. Daha uçak hareketlenir hareketlenmez havada dara düşeceğimi anlamıştım. Uçak içi aktiviteler kolay değildir. Elli dakika içinde yolcuları hızla doyurmak ve varacakları şehre tok göndermek isteyen havayolu şirketleri, uçağın koridoruna yolu tamamen tıkayan ağır malden bir yemek arabası salırlar. Bu engelin sınıksız bilincinde olan genç bir girişimci olarak hızlı hareket etmem gerektiğini biliyordum. Tırmanışın bittiğini haber veren "ding" sesiyle birlikte sanki süre başlamış gibi hemen harekete geçtim. En nazik sesimle "Pardon," dedim yanımdakine, "geçebilir miyim?"

Koridora çıktığımda tuvaletin kapısının önünde benden önce davranmış gözlüklü ve kel bir adam gördüm. Tekrar yerime oturmanın bürokrasisini göze alamadığımdan,

kapının önünde beklemek üzere uçağın arkasına doğru yola koyuldum. Tuvaletin oradaki küçük mutfakta gülümseyen bir hostes karşıladı beni. Gerçekten güzeldi. Kapıda beklerken tuvalete giren gözlüklü kelin benimle aynı mekânda bira içtiğini anımsadım. Benden daha hızlı içici olduğundan dikkatimi çekmişti. Epey süre bekledim, ama gözlüklü tuvaletten çıkmamakta ısrarlıydı. Yemek arabasının vakti geliyordu. O an dönersem, koltuğumda dolu mesaneyle kapana kısılacamı bildiğimden kalmaya karar verdim. Artık çıkar herhalde, diye umutlanırken minik bir ıknıma sesi geldi içerden. Yok artık! Havada küçük su normal sayılabilir, ama sivil havacılık tarihinde kakanın yaygın olduğunu sanmıyorum. Bu teknolojik bebeğin içinde, üstelik o güzelim hosteslerden birinin hemen kapının arkasındaki alanda olduğunu bile bile ıknımak! Tuvaletten gelen sesle birlikte hostes bana bakarak gülümsedi. İnanılmaz dişleri vardı. Derhal gülümseyerek karşılık verdim. Hostesle duygudaşlığımızın uçaakta kaka yapan bir adam üzerine gelişmesi şık değildi, ama fırsatı kaçıramazdım. Bir iki saniye içinde, tuvaletten engellenemediği her halinden belli olan ikinci bir ses geldiğinde, "bu ne ya" anlamında bir el hareketi ilave ettim gülümsememe. İçerde kaka yapan gözlüklü sayesinde hoş bir yakınlaşma yaşıyordum hostesle. Gazi almıştım, bir sonraki sesi falan beklemeyen "ne insanlar var" anlamında bir gülüş daha saldım ortama. Genç bir girişimci olarak, gözlüklüğün kakası üzerine inşa ettiğim flört fırsatını kaçırmak istemiyordum. Sonuçta girişimcilik biraz vicdansızlık gerektirir. İnsan gerekirse bu uğurda bir keli feda edebilir. Kısa bir süre sonra kapı açıldı. Gözlüklü utanç içindeydi. Güzel bir elektrikli vesile olduğunu bilmeden kafasını öne eğip hızla uzaklaştı. Hostesin saklamaya çalıştığı gülüşüne, "tipe bak" anlamında bir hareketle karşılık verdim. Tuvaletin kapısından girerken yüzümde, "Hayret vallahi, şu modern hayatta ne yakışksız bir durum... İnsan uçağa binerken kendini bilmez mi? Bir yandan da kamikti ama, bir hayli eğlendik değil mi? Yeri gelmişken, algısı yüksek, epey eğlenceli bir insanımdır. İsterseniz sevgili alup bu ve buna benzer duygudaşlıklarımızı bir ilişkiyle taçlandırabiliriz. İyi anlaşılacağı benziyoruz. Öpüşelim mi?" gibi bir anlam vardı.

Tesadüf mü bu? Tuvaletten çıktığımda yine oradaydı, bana kalırsa beni beklemişti. Derhal gülümsedim. Yüzümde, "Normal bir ihtiyaç benimki. Uçağa binmeden biraz bira içmiştim. Evet, o pahalı havaalanı biralardan. Benim için dert

değil, bastım parayı içtim. Daha param var, ortağı olduğum şirketin giderlerine bakılırsa daha da olacak gibi. Önüm açık, evlenelim mi?" gibi bir anlam vardı. Koltuğuma dönerken gözlüklüyü gördüm. Önündeki yemek arabasına koyduğu defterine hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu. "Kaka günlüğü" diye düşünüp kendi kendime güldüm. Bu nefis esprimi güzel hostes duysa eminim o da gülerdi. Canım benim.

Yiyecek servisinde güzel hostesin bana denk gelmesi çok iyi oldu. Karşılıklı gülümsemelerimizin devam etmesi çıkışta telefon numarasını istemem için beni cesaretlendiriyordu. Normalde, "Sandviç mi kek mi?" sorusuna, "İkisi de" der, pis pis sırtırken, "kola ve su da alayım" diye devam ederim, ama bu defa sadece kahve istedim. Biraz elit gözükmek lazım. Üstelik komik ve yakışıklı! Kahveni yudumlarırken kabinimin gülümseyen yüzü haricinde de ne kadar vaatkar olduğunu gördüm. Servise devam eden kadının kalçalarına tam not verdim.

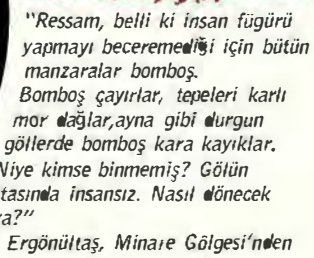
İniş sonrası uçağın ilk duraklamasında kemerlerinden boşanan aceleci geri zekalılar baş üstü dolaplarına hücum edince, "Uçağımız henüz terminale yanaşmamıştır, lütfen yerlerinize oturup kemerlerinizi bağlayın." diye hafif sinirli bir anons geldi. Sınırım benimkinin sesiyle bu. Kadınım benim! Bir lafıyla nasıl da oturttu yerlerine gerizekalıları. İçlerinden iki kişi bozguna uğramanın verdiği inatla açtıkları kapakları bile kapatmadılar. Kapaklar açık yeniden hareketlendi uçak. İşte ben bu tiplere sinir oluyordum. Kadınım ne kadar haklı öfkelenmekte. Keşke birinin tepesine valiz düşse de şu işbilir kurnazlar cezalarını çekse. Bunu çok istiyordum. Hakediyorlar sevgilim. Oysa ben, bütün bu rezillik boyunca görgülü bir insan gibi yerimden bile kalkmadım. Beni gördün değil mi sevgilim?

Yazarın Notu: Kaan, büyük bir umutla çıkışta yolcuları uğurlayan hostese doğru ilerlerken, ben hâlâ yerimden kalkmadan defterime yazmaya devam ediyordum: "...hostesle yakınlaşmak için benim tuvalette düştüğüm zor durumdan faydalanmasını normal karşılıyorum. Bu tür durumlarda, sosyal algılan birbirine yakın iki insanın birbirini hissetmesi ve gizlice birbirlerini anılamalarına sık rastlanır. Ama hiçbir zaman bu tür bir yakınlaşmadan aşk çıktığı görülmemiştir. Evet, aşk havada bir kavramdır, ama kastedilen uçak değildir."

İltem Dilek

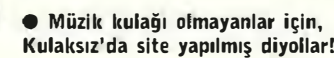

Niye evet ve hayırdan ibaret seçenekler? Kararsızlık da tercih dileyilsin. "Belki" de olurmuş...

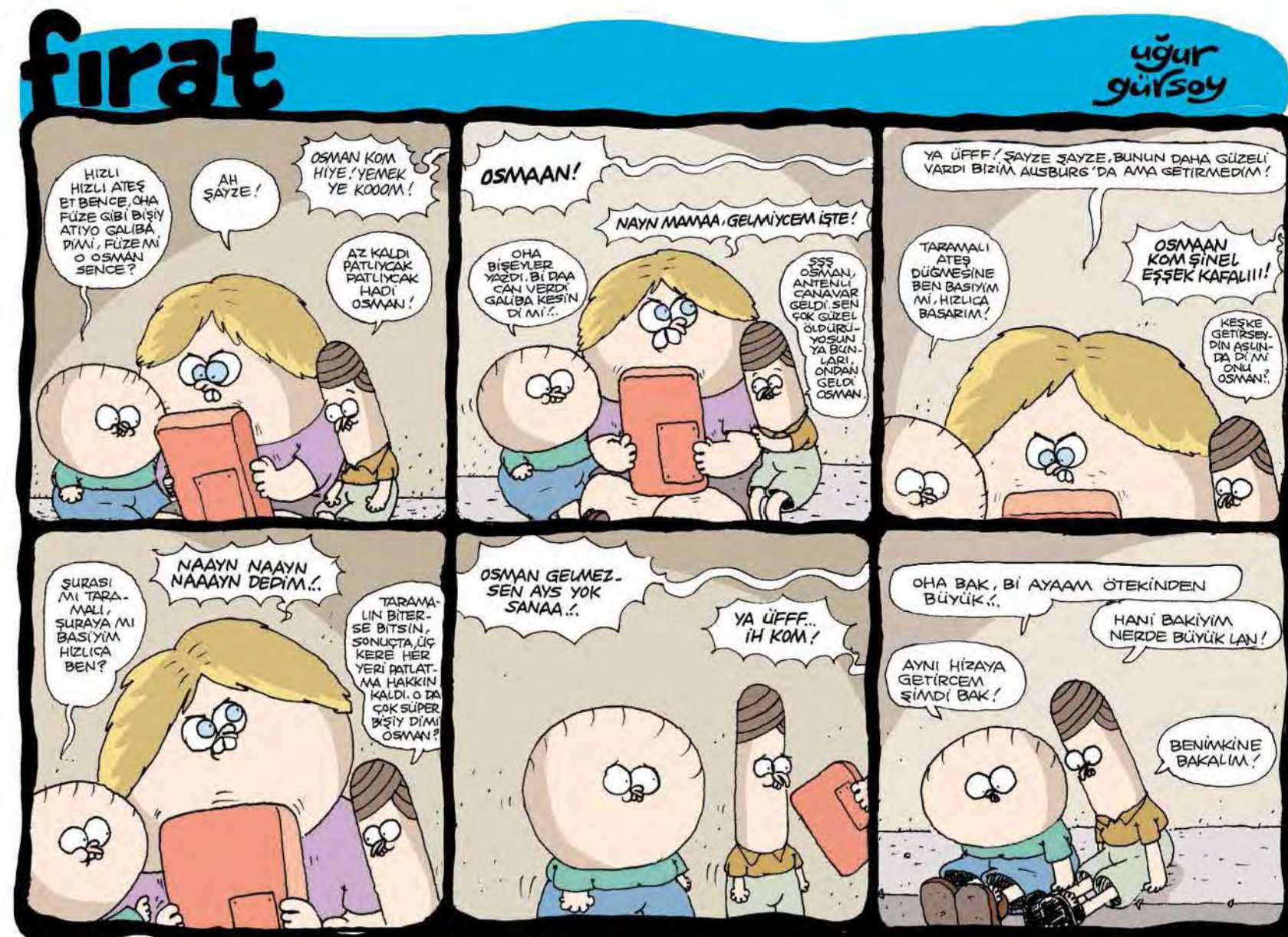
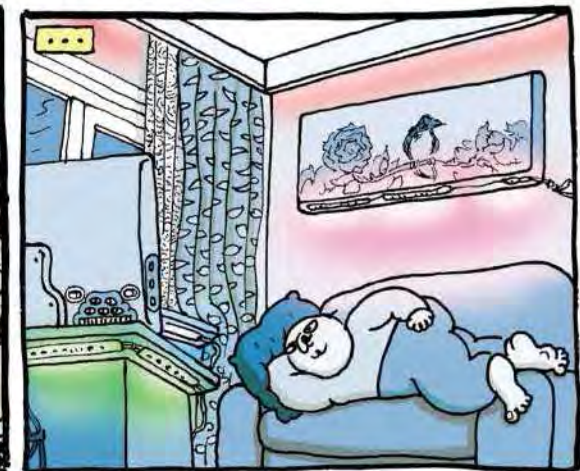
● “Agnostik” dediğinin sokaktaki karşılığı, “Bilmezem, bilemezem!”

● Bir arkadaş, üç boyutlu filme gitmiş. İlk yarısı verdikleri gözlükle

● **Kabataş'tan Galata'ya taksiye bindik, kadın şoför. İlk kez denk geliyorum. Anlattı, "Abla, siz bayan mısınız?!"** demiş

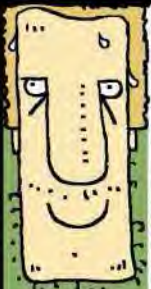
● Cihangir Komedî Kulübü'nün açılışı parlak oldu geçen hafta, gelen konuklar şaşılsın. 8 Nisan Çarşamba'sı, yine sahnedeyiz, şarkılarıyla Kamayor Kabare ve komedi gösterimle ben. Açılış saati 21.00, program başlangıcı 21.30, adres Meclis-i Mebusan Yokuşu, no:15. Aynı isimli caddeyle karıştırmayın, "Yokuşu"nu tekrar vurgulayalım. Rezervasyon için mail adresimi kullanınız...

YİĞİT ÖZGÜR

yigit@comic.com

SİZİN ZAFEREN
Deniz +ler

DENİZ ENSARİ 2017

Bu saatte, sabahın beşinde bile Göztepe semti sonsuz ses arşivinden rastgele bir şeyler seçip ortaya karışık çalıyor. Kuş var, kedi var. Çok da uzak olmayan bir mesafeden horoz sesi geliyor. Göztepe'de birileri bir yerlerde horoz besliyor.

Şaşırmak faydasız. Göztepe'nin apartmanlarından birinin bahçesinde bir horoz hüküm sürüyor. Horozlar alancı ve kavgacı şampiyon hayvanlardır, alanına giren köpeğin üstüne yürür, çocuğa travma yaşatır. Göztepe'de bir yerlerde bir horoz mahallenin çocuklarına değişik olaylar yaşıyor, içinde bulundukları kısıtlı dünyayı belli belirsiz değiştiriyor, diğer mahallelerdeki çocukların tecrübe ettiği dünyadan kısmen farklılaştırıyor. Böyle şeyler değerlidir. Bir mahallenin gelene geçene saldıran köpeği olur, başka mahallenin delisi iyidir, bir mahallenin horozu vardır falan. Paralel evrenler gibi, aynı apartmanlardaki farklı daireler gibi; küçük nüansların evreni nasıl sonsuz hale getirdiğine şaşıracak büyüyor çocuklar. Şaka yapıyorum, Göztepe'deki çocukların çoğu mal gibi, hiçbir şeye şaşırmadan bağıra bağıra koşuyorlar. Büyüyünce herkes mal gibi oluyor zaten.

Horozun bağırması bitmeden evden çıkabilirsem sesini takip ederek bulurum bu şampiyon hayvanı. Çok uzakta olamaz, en fazla iki üç mahalle ötededir. Kafasını ani hareketlerle sağa sola çeviriyor, ayağıyla apartmanın peyzajını eşeliyor. Sahibiyle apartmandaki diğer ev sahipleri arasında gerginliğe yol açıyor. Ben bağırtısını buradan bu kadar net duyuyorsam, o apartmandakiler şu an ısırap içinde yastıklarını ısıırırlardır. Horozun sahibi hariç. Bilmiyorum, belki de sahibi de deliriyordur. Ama apartman komşularınızla bir konuda kavgaya ettiyseniz, o konuda haksız olduğunuzu kabul etmek yerine ölmeniz daha doğru olur. Apartman etiği bunu gerektirir. Bir inat uğruna herkesin hayatını cehenneme çevirseniz, onlar için de sizin içinde değişiklik olur, hayata tutkuyla devam etmek için bir vesile olur. Bir de tavuk, horoz gibi hayvanı sahiplendiyseniz, sevmek de zordur, salmak da. Bir tavuğun ya da horozun gözlerinin içine baktığınız anda o bakışların ardında yatan boşluğun esiri olursunuz. Dipsiz bir uçurumla göz göze gelmek gibi. O an anlırsınız ki bu hayvan gerçekten çok akılsız, sizin süpervizyonunuz ve yönlendirmeleriniz olmadan biraz zor hayatta kalır. O noktada hayvanla bağlanırsınız. Avatar filmi gibi. Ben de besledim, oradan biliyorum. Biri taş yediği için öldü, oradan biliyorum.

Oyalanmadan üzerime bir hırka aldım, mutfakta bulgur buldum, alt eşortmanımın ceplerini bulgurla doldurdum. Horozu bulunca başından aşağı altın yağdırırım diye düşündüm. Golden shower. Ben horozumu çok erken yaşta kaybettim, içimde horozlara karşı harcanmamış çok fazla sevgi var. Göğüs kafesimi zorlayan bir sevgi rezervi var. Bulgur olacak, yağacak sevgim. Apartmandan çıkınca bir süre hayvan ötsün diye bekledim, herhangi bir ses çıkmayınca tahmini olarak bir yöne yürümeye başladım. Benim horozum acı bir kaza sonucu öldü, ailemin garip hırslarının kurbanı oldu. Horoz benim ve babanemin

prestij projemizdi, şampiyonumuzdu. Evde beslenmez denilen hayvan, evin terasında koyun boyutlarına ulaşmıştı. Babanem ve ben hariç dost düşman dinlemeden saldırıyordu. Horozla hükmettiğimiz için, horozdan kaçan insanlara da hükmetmiş sayılıyorduk. Benim hayatım boyunca baskın erkek olmaya en çok yaklaştığım dönem oydu.

Rahmetli babamın ise farklı tutkuları, farklı projeleri vardı. Kasabaya hapsolmuş, kendilerini horozla, kanatlı hayvanla eğleyen çocuklarına bakarak dertleniyor; kısıtlı imkanlar nedeniyle yüzünü yeterince batıya dönememiş, aydınlanma ideasından uzağa düşmüş çocuklar yetiştirdiğini düşündükçe sıkılıyordu. Bu çocukların medeniyet denilen acı ilacı bir an önce yutmaları gerekiyordu, yoksa çok geç kalınacaktı. Batı idealleri, rönesans ve aydınlanma düşüncesini eve tek tek uğraşarak sokmak yerine bir duvar piyanosu olarak üçü bir arada paket olarak sokmaya karar verdi. Piyanodan eve saçılan modernite ışığı evin çocuklarını yakacak, pişirecek ve televizyonda gördüğümüz sarı çocuklara dönüştürecek. Gerizekalı gibi olmayacaktık, aksine mükemmel olacaktık. O iş tam öyle olmadı, tahmin edersiniz.

Paralel evrenler.

merdivenlerine sığmadı. Eve sokmanın tek yolu babanemin birinci kattaki terasına çıkartmak olduğu anlaşıldı. Horozun terası. Piyanyu forkliftte yüklediler, bir şekilde terasın korkuluklarına kadar kaldırdılar. Düşünürseniz, yokluktan yükselerek beliren piyano korkutucu ve tehditkar bir görüntü olabilir hayvanlar için. Köy ve şehir, kanatlı hayvancılık ve medeniyet, tarım ve sanayi o terasta horoz ve piyano suretinde karşı karşıya geldiler. Horozumuz piyanoyu tehdit olarak algıladı, ya da bir şeye uyuz oldu bilmiyorum. Forkliftteki duvar piyanosuna uçarak saldırdı. Korkulukları aştı, piyanoya biraz gagasıyla vurduktan sonra yerden yüksekte olduğunu fark etti, panikledi. Forkliftten aşağı atladı, telaşla mahallenin içine doğru koşarak gözden kayboldu. Babam o sırada ter içinde dev piyanoyu forkliftten düşürmeden indirmeye çalıştığı için "horoz kaçıyor" uyarıma sağlıklı bir tepki veremedi. "S.keyim horozunu, gel şuna yardım et" diye bağırdı. Peşinden koşsam belki yetiştirdim, ama cesaret edemedim. "Neyse ya, döner herhalde bir şekilde" diye düşünerek piyanonun altına girdim. Birbirimize "oradan sal! Bırak! asıl!" diye bağıra bağıra ikiyüz kilo medeniyeti eve soktuk.

Golden shower (bulgur).

Çağdaş birey.

Horozu en son görüşüm o oldu. Mahalleliye sordum, çocuklardan arama ekibi kurdum, festival alanının oraya falan baktım ama hiçbir yerde bulamadım. Bu üzücü anıları düşünerek Göztepe'de bir kez daha bir horozun peşinden mahalleleri dolaşıyordum. Horoz bir kere daha öttü, genel olarak doğru yöneyim galiba ama mesafeyi seçemiyordum. On dakika daha yürüdüm fakat horozun sesi halen çok uzaktan geliyordu. Bunun bana akustiğin sinsi bir oyunu olduğunu, apartmanların düz yüzeylerinden sekerek ilerleyen horoz sesinin kilometrelerce öteden bana ulaştığını anlamam biraz uzun sürdü. Cebimdeki bulgurları yakınlarda kümelenmiş bir grup güvercinin üzerine fırlattım, fırından taze ekmek aldım, evime döndüm.

ÖMER GÖKSEL

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Ve akşam güneşlerinde orda burda/ Bir deniz kıyısında, eski bir yıkıntıda/ İnce ince gezinen turuncu adamların."

Edip Cansever

Hepimiz bilirdik; ilk önce o çok şişman genç ölecek. Gruptan biraz geride kalan o genç. (belki de yemeğini bitiremediği için geç kaldı) Filmi önceden gördüğümüzden değil. O "çok şişman" gencin vahşice öldürülüşünden, o sahneden gizli/lave bir haz alabileceğinizin hesaplanmış olduğunu sezerdiniz. (o iğrenç hesap) Onunkini, diğerlerinin (diğer fit gençler) öldürülüşünden çok daha bir "ballandıra ballandıra" çekmiş olurdu yönetmen. Sanki büyük altından güler. Şaşkınlığını, çaresizliğini, kilolarını, kendini kurtarmayı hafif gülünçleştirerek. "Gençler bi yere tatile giderler" başlangıçlı, cinayet, gerilim filmleri. Onları diyor. Bir tür ırkçılık.

İlk defa, bu derece gerçekçi/sade/sıcak/çarpıcı bir anlatımla, şişman olmanın (çok şişman olmanın) ne demek olduğunu, "şişman olmayanların" onlara neler neler çekti olduklarını; o dışlanmaları, aşağılanmaları, alayları anlatan bir film seyrettim arkadaşlar. Müthişti. İnsanın içine işleyen muhteşem bir film: "Virgin Mountain" Mutlaka seyredin. (sadece şişman aşağılanması yok tabi filmde, tam tadında ince işlenmiş daha bi sürü şey) Altın kalpli dev "Fusi" nin hikayesi. (Orijinal ismi "Fusi"ymiş zaten filmin) Müthiş bir karakter. Ben ağzım açık seyrettim. Bu kadar olur. İzlanda'lı dahi yönetmen Dagur Kari, hem yazmış hem yönetmiş. (ilk filmi "Buzdan Hayaller-Nai Albinoi-" de müthişti, onu da görün görmediyseniz eğer)

Çoğunluğun kendisine benzemeyenlere etiketleri malum. Giderek de artıyor bu pis eğilim. Modern kapitalist sistem artık işine yaramadığını düşündüğü, külfet olarak gördüğü bütün 'değer'leri sildi süpürdü. Geriye, güç, para, gençlik, fit olmak, güzellik falan filan... Onlar kaldı. 'Şişmanlık' gibi 'Yaşlılık'da artık sistemin gözünün önünde olmasını hiç istemediği, başını çevirdiği, çöp torbasında kategori'lerden (oysa binlerce binlerce yıl doğuda tecrübe, bilgelik anlamına gelir, özel bir saygı görürdü) Artık öyle değil. Buruşukluk/çirkinlik/ anlayış kıtlığı/şey yaramazlık anlamına geliyor daha çok. Gülünçleştiriliyor: "Yaşlı kokusu" Kaç yıl oldu? O çok çok sıcak geçen yaz. Fransa'da yüzlerce yaşlı, sadece, yataklarından kalkıp evdeki musluğa ulaşamadıkları için, susuzluktan öldü. Yakınları, olanın bitenin başlangıcını duydukları halde tatillerini kesip dönmediler. Gidişat böyle. Barthes daha altmışlarda, "Gençlik İrkçiliği" diye adlandırmıştı: "gençler ayrı bir ırk gibi işlem görüyor çağdaş toplumda, yaşını başını alanlar da bu ırktan ayrılmış sayılıyor... ..ince gövde genç gövde anlamına geliyor, gençliğin en şaşmaz belirtisi sayılıyor incelik... ..herkesin en büyük saplantısı zayıflama isteği, gövdemizi düşsel bir gençlikte tutma isteği. Bu da aslında ölümsüzlük özleminin ta kendisi."

Şişmanlarla ilgili korkunç başlıklar; yorumlar görüyorum internette. Nasıl yazabiliyorlar onları. Nasıl bir acımasızlık. Yazık. Ne hale geldik. Şişman dostlar alınmasın tekrarlayacağım için burda. Ama

başka türlü karşı yazı yazmanın da imkanı yok. "Kokuyor" muş şişmanlar. "İğrenç" buluyorlarmış kimileri onları. ("Yaşlı kokusu" diye bir şeyler okumuşluğum da var) Eski mevzu; Egemenlerin, güçlülerin, sömürücülerin, ırkçıların, faşist eğilimlilerin o ünlü söylemi; Çinliler pis kokuyor; Hintliler; Araplar... Zenciler pis kokuyor. Çingeneler... Şişmanlar pis kokuyor diyen (ya da yaşlılar), biliyor musun ki, senin de dahil olduğun Türkler için de, kimi Almanlar "pis kokuyorlar" deyip otobüslerde yanlarına oturmuyorlar. Dolu otobüste tek o

koltuğu boş bırakıyorlar (hepsi değil tabi, bir kısmı yani, görmüşlüğü yok değil oralar dayken) Ee nooldu, bak sen de "pis kokulu" oldun çıktın bi anda. O çeşit söylemleri ırkçılara, neonazilere bırakalım arkadaşlar. İnsan oğlu kokar. Herkes kokar. Şişmanı zayıfı hepsi. Hepimiz. Yıkırırsın geçer. (ayrıca onca şişman arkadaşım oldu, şişman olmayanlardan çok daha fazla özen gösteriyorlar bu işlere, biliyorlar o iğrenç önyargıları, şişman olmayanların şerrinden uzak durmak için neler yapmak gerektiğini)

Ben kendi adıma şişmanlara bayılırım. En iyi arkadaşlarım hep şişmanlardı. (bir kısmı rahmetli oldu) Ayrıca o sadece, ama sadece "şişman insan" tabloları yapan dünyaca ünlü Kolombiyalı ressam Botero'nun: "Niye sadece şişman resimleri yapıyorsunuz?" Sorusuna verdiği cevapta olduğu gibi: "Çünkü onları güzel buluyorum." Ben de aynı fikirdeyim. Çok güzeller. Hem de bütün aşağılanmış, dışlanmış, ayrımcılığa, haksızlığa uğramış olanlar; bütün mazlumlar gibi "mis kokulu" olur onlar: Tevazunun, iyi kalpliliğin, diğerkâmlığın, paylaşımcılığın, önyargısızlığın, merhamet ehli olmanın ışıyla ısıt ısıt ışıldarlar.

Hiç kimseye, hiç bir sebeple "pis kokuyorsun" demeyin. (öyle demek bi tarafa, büyük şairimiz Nabi sık sözettiğim nasihatnamesinde: "Kimseye alını kıstırarak bakma" diye yazmıştı) Yazıyı bir hikaye ile bitireyim. Beni çok etkilemişti. Muhyiddin Şekur'un o olağanüstü kitabı; "Su Üstüne Yazı

Yazmak" da okumuştum.

Aklımda kaldığına anlatmaya çalışacağım. (Kitap kimbilir nerelerde) Hikaye şöyle:

Bir ayılla bir insan. İkisi dost olmuşlar: Arkadaşlıkları, muhabbetleri günden güne artıyormuş. Hep ikisi birlikte geziyorlar falan. Heryere beraber: Bir gün gene öyle dolanırlarken bunlar. Dere tepe. (şanki kırık bi yer öyle kalmış aklımda) İnsan olan (bizimki) arkadaşına, "Ya, çok pis kokuyorsun" diyor. Birden çok hiddetleniyordu ayı. Çılgına dönüyordu. Yerden koca bir taş alıp 'insan olan'a veriyordu o taşı. Alınını göstererek. "Al bunu hızla kafama vur" diyordu. İnsan olan reddediyor, "yapamam" diyordu ayıya. Ayı bu sefer şiddet kullanarak, tehditle zorluyordu onu: "Hadi vur bak, yoksa!" insan olan, korkudan titreye titreye istemeye istemeye vuruyordu taşı. Mecburen.

Ayı, alındaki kanlar süzülen koca yarığı göstererek şöyle diyordu arkadaşına: "Bak, bu yara en geç on, onbeş gün içinde kapanacak" şöyle ekliyordu sonra, "...ama o demin söylediğin söz; onun bıraktığı yara hiç kapanmayacak."

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

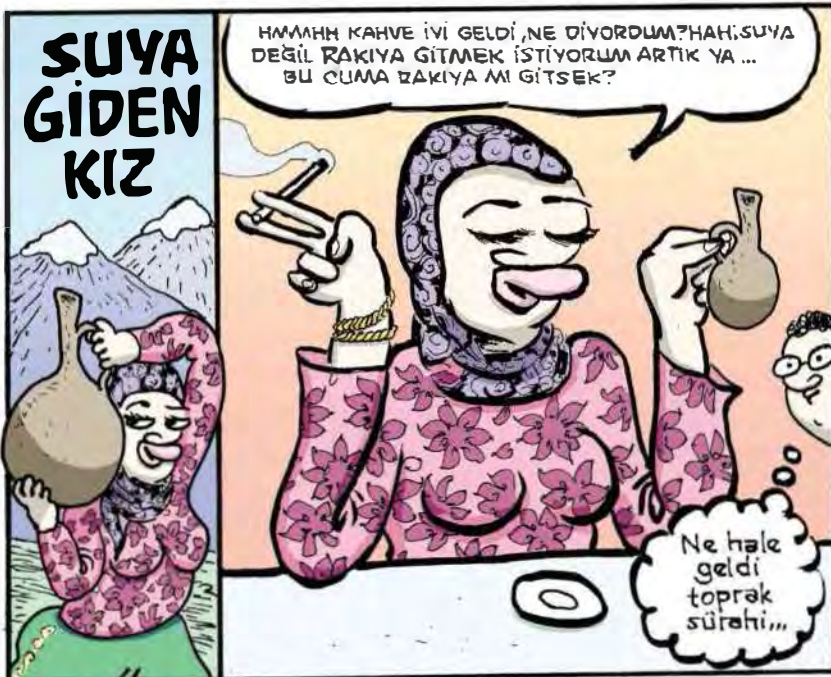

Fernando Botero: Dance (1987)

Fernando Botero: Picnic

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Furkan Özçoban

Özge ŞAT

Sezer KORAL

DÜNYANIN EN KISA ve hüzünlü ÇİZGİ ROMANI

Nilüfer Bahar DEMİRKAN

HORTLAĞ

NİSAN sayısı Haftasonu Tüm Türkiye'de Bayilerde

marketlerde kurketlerde, kitapçılarda Pazarlarda

Uykusuz

Uykusuz Dergisi'nde yayınlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karikatürlerin yayını hakları saklıdır. Yayınevi ve çizim yazı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayını organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 6 NİSAN 2017 | Sayı: 501

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.

İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsey

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uyşur

YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

GENEL MÜDÜR: Öhan Açar MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz Kaligrafi: Şevki Sayışman

Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yıldız Ofis Sorumlusu: Selami Yılmaz

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamsan Apt. 2.Blok No: 20/12 Kat:1 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: Heri Makbaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33

Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22

Abonelik: Yurtiçi: 1205 TL Amerika: 1205 \$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$

IBAN Numaralarımız:

TL: TR35 0806 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0806 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0806 7010 0000 0081 3459 67

ÖZER AYDOĞAN

